

Župnijski list PETROVO PISMO

September 2026

Ali še znamo iskati Resnico?

Vsak september prinese občutek novega začetka. Po poletnih mesecih se znova srečamo. Otroci sedijo v šolske klopi, mladi stopijo na nove poti, v župniji zaživijo veroučna srečanja, pevski zbori, skupine in številne dejavnosti. Življenje se vrne v svoj ustaljeni ritem.

Vsak začetek je priložnost, da se vprašamo ne le, kaj bomo letos naredili, ampak predvsem, kakšni ljudje

želimo postati. Živimo v času izjemnega napredka. Še nikoli v zgodovini človek ni imel toliko znanja, možnosti, informacij in materialnih dobrin. V nekaj sekundah lahko stopimo v stik z drugim koncem sveta,

dostopamo do željenih podatkov in si privoščimo udobje, o katerem so prejšnje generacije lahko le sanjale.

Toda ob vseh teh dosežkih se zdi, da nam nekaj pomembnega polzi iz rok. Vedno težje se pogovarjamo, hitreje sodimo, manj zaupamo drug drugemu. ►

Vsak zagovarja svoj prav, vse redkeje pa skupaj iščemo resnico.

Ni težava v tem, da imamo različna mnenja, kajti različnost je bogastvo. Težava nastane takrat, ko prenehamo poslušati, ko ne iščemo več resnice, ampak zgolj potrditev svojih prepričanj. Ko sogovornika ne vidimo več kot človeka, ampak kot nasprotnika.

To ni le nevarnost politike ali družbenih omrežij. To je nevarnost vsakega človeka, tudi kristjana. Tudi mi smo lahko prepričani, da imamo vedno prav. Tudi mi govorimo o ljubezni, pa pozabimo poslušati. Tudi mi lahko branimo resnico, ne da bi jo živeli.

Zato je morda ena največjih krščanskih kreposti prav ponižnost. Ponižnost ni šibkost ali odpoved resnici. Ponižnost pomeni zavedanje, da resnice ne ustvarjamo mi, ampak jo vse življenje iščemo. Kot kristjani ne verujemo zato, ker poznamo vse odgovore, ampak zato, ker zaupamo Njemu, ki je zase dejal: »Jaz sem pot, resnica in življenje« (Jn 14,6).

Če je Kristus resnica, potem se resnice ni treba bati. Ne bojimo se vpra-

šanj, iskrenega pogovora, drugačemslečega človeka. Resnica se ne boji iskrenega pogovora. Morda prav danes potrebujemo manj govorjenja in več poslušanja, manj obsojanja in več razumevanja, manj dokazovanja in več pričevanja.

Ko sem razmišljal, kaj bi vam letos napisal ob začetku novega pastoralnega leta, sem želel spregovoriti o svetu, v katerem živimo, o hitrih spremembah, negotovosti, razdeljenosti med ljudmi, izgubljenem zaupanju in številnih protislovjih našega časa. Zdelo se mi je, da bi moral spregovoriti o vsem tem. Potem pa sem se zalotil ob misli, ki me ni pustila pri miru. Ali ni največja nevarnost prav ta, da vedno najprej vidim, kaj bi morali spremeniti drugi?

Evangelij me vedno znova ustavi prav tukaj. Jezus nikoli ne začne pri množici. Vedno začne pri človeku, pri Petru, ki ga je strah, ko je vihar na morju, pri Samarijanki, ki išče ljubezen, pri Zaheju, ki hrepeni po novem začetku, pri učencih, ki se prepirajo, kdo je največji.

In potem se zavem, da tudi jaz nisem samo opazovalec sveta, ampak sem njegov del. Tudi moje srce ni odporno pred virusi našega časa. Lahko se okužim z nezaupanjem, željo, da bi imel vedno prav, s hitrim obsojanjem, z nestrpnostjo do tistega, ki razmišlja drugače, s hruptom, zaradi katerega ne slišim več Boga.

Ko to priznam, se zgodi nekaj nenavadnega. Na ljudi okoli sebe začnem gledati drugače. V svojih bližnjih ne vidim več nasprotnikov in predstavnikov različnih mnenj, ampak začnem nanje gledati kot na ljudi, ki se – tako kot jaz – vsak dan borijo s svojimi strahovi, ranami, grehom in hrepenenjem po sreči.

Morda prav zato danes bolj kot kadarkoli potrebujemo pogovor in predvsem Jezusov pristop. To pa zato, ker si ne želim, da bi zmagal moj argument, ampak da bi skupaj iskali resnico. Potrebujemo spoštovanje, ne zato, ker se o vsem strinjamo, ampak zato, ker verjamemo, da je vsak človek ustvarjen po Božji podobi. Potrebujemo ponižnost, ker vemo, da resnica ni naša last. Resnica nas presega, ker je večja od nas. Kristjan ne veruje v svojo popolnost, ampak v Kristusa, ki je Resnica.

Ko beremo evangelij, opazimo nekaj presenetljivega. Jezus ni najprej spraševal ljudi, kateri skupini pripadajo, ampak je najprej pogledal v njihovo srce. Tega pogleda bi se rad učil tudi sam. Ne pišem tega zato, ker bi ga že imel, ampak zato ker ga potrebujem. Novo pastoralno leto zato želim začeti z molitvijo, ki jo najprej molim zase.

Gospod, obvaruj me prepričanja, da imam vedno prav.

Podari mi pogum, da bom znal iskati resnico bolj kakor svojo zmago.

Nauči me poslušati, preden spregovorim.

Nauči me spoštovati, preden pričakujem spoštovanje.

Nauči me zaupati, preden podvomim.

In predvsem – podari mi srce, ki bo podobno tvojemu. Amen.

Dragi župljani, želim si, da bi bila naša župnija prostor, kjer bo mogoče postavljati vprašanja brez strahu, kjer bomo znali drug drugega poslušati, kjer se ne bomo bali priznati svojih napak in kjer bo resnica vedno hodila z ljubeznijo.

Nehajmo misliti o sebi, da smo popolni, ker popolnih ljudi preprosto ni. Danes potrebujemo ljudi, ki bodo vsak dan znova dovolili, da jih evange-

lij spreminja. Naj bo novo šolsko in pastoralno leto blagoslovljen čas. Ne zato, ker bomo uresničili vse svoje načrte, ampak zato ker bomo vsak dan naredili vsaj en korak bliže Kristusu. Če bomo hodili za Njim, bomo znali hoditi tudi drug z drugim.

Naša družba pogosto veliko govori o pravicah, precej manj pa o dolžnostih, govori o svobodi, manj o odgovornosti, govori o uspehu, manj o služenju. Toda nobena družina, nobena župnija in nobena družba ne more živeti samo od pravic. Skupnost raste tam, kjer ljudje znajo drug drugemu zaupati, odpustčati, nositi bremena in včasih tudi kaj žrtvovati.

Novo šolsko in pastoralno leto nas zato vabi k preprostemu premisleku.

Najprej ne pričakujmo, kaj bi morali delati drugi. Vprašajmo se, kaj lahko delam jaz. Ali znam poslušati? Ali znam priznati svojo napako? Ali znam spoštovati človeka, tudi kadar se z njim ne strinjam? Ali gradim zaupanje ali nezaupanje?

Morda se velike spremembe v župniji in svetu začnejo prav pri teh majhnih vprašanjih. Naj bo novo pastoralno leto priložnost, da bomo kot župnijsko občestvo rasli ne le v znanju, dejavnostih in številu dogodkov, ampak predvsem v modrosti srca. Kajti svet ne potrebuje predvsem ljudi, ki imajo vedno prav. Potrebuje ljudi, v katerih bo mogoče prepoznati Kristusa.

Cristian, župnik

Napovednik

- V nedeljo, 6. septembra, bo žegnanjska nedelja v Suhadolah. Sv. maša bo ob 10. uri.
- V nedeljo, 13. septembra, bo žegnanjska nedelja na Križu, maša bo ob 10. uri.
- Z veroukom bomo začeli 14. septembra. Informacije in veroučni urniki so objavljeni na župnijski spletni strani in v junijski številki Petrovega pisma.
- V petek, 18. septembra, ste srednješolci in gimnazijci lepo vabljeni na mladinsko srečanje, ki bo po sv. maši.
- V nedeljo, 20. septembra, bomo obhajali katehetsko nedeljo (blagoslov šolskih torb, učbenikov in šolskih potrebščin). Otroci naj prinesejo šolske torbe k sv. maši ob 10. uri.
- V soboto, 26. septembra, bo ob 17. uri blagoslov obnovljene strehe na župnijski cerkvi. Slovesnost bo vodil ljubljanski nadškof in metropolit msgr. Stanislav Zore. Po maši bo na trgu ob cerkvi skromna pogostitev za vse navzoče. Sv. maše ob 19. uri ne bo.
- V nedeljo, 27. septembra, bo srečanje za starejše in bolne. Začetek bo s sv. mašo ob 15. uri (možnost bolniškega maziljenja), po maši bo pogostitev v župnijskih prostorih.